

## Hồi 12

### **Bảo Long An Khách Sạn**

**V**ân Tiên đạo trưởng giật mình biến sắc mặt, cúi rạp mình xuống nhảy xéo sang một bên vận thêm công lực trên hai cánh tay siết chặt thanh trường kiếm thủ thế không dám xem thường đối phương nữa.

Cửu Thiên Hiệp vẫn không thu thế kiếm chàng vung cành liễu nhảy tới hét lớn lên một tiếng rồi đánh mạnh ra theo thế Thường thắng bát kiếm.

Thế công dữ dội quá, lão không dám cự đương, bèn nhún mình nhảy vọt sang bên kia, không ngờ thế kiếm của chàng lẹ làng quá đã đánh đứt tiện vật áo ngũ sắc của lão bay lượn theo chiều gió rồi rơi xuống đất.

Lúc bấy giờ Cửu Thiên Hiệp dừng tay không thừa thế đuổi theo lão nữa. Võ Đang quần chúng nhìn chàng bằng những con mắt lăm lét.

Hoa quả lệnh chủ Bích Lệ Hồng cười ha hả vỗ tay reo lớn:

- Hay, hay lắm !

Vân Tiên đạo trưởng cúi nhìn vật áo đứt, lão vừa hổ thẹn vừa giận dữ. Sắc mặt đỏ của lão đã biến thành xanh, râu tóc của lão như muốn dựng ngược lên. Đôi mắt như than lửa hồng chăm chăm nhìn Cửu Thiên Hiệp như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Cửu Thiên Hiệp mới dùng một chiêu mà đã đánh lui một chưởng môn lừng danh kiếm pháp nên chàng quá thích chí bèn cao giọng nói:

- Chưởng môn ! Với chiêu thức của vãn bối đó, có thể qua khỏi Võ Đang sơn không ?

Câu nói cao ngạo của chàng xoáy vào tai Vân Tiên đạo trưởng khiến gương mặt già nua của lão bỗng cau lại xếp thành những đường nhăn nheo lại càng thêm hung dữ.

Tuy quá giận, nhưng lão vẫn biết câu nói của chàng cũng có thể đúng, nhưng lão phải làm sao để khỏi mất mặt với môn nhân, vì lão là chưởng môn của một môn phái kia mà !

Nghĩ như thế lão giả vờ nói:

- Bốn chưởng môn bình sanh đấu kiếm chưa chịu lùi bước bao giờ, nhưng không biết mi đánh chiêu thức gì mà trong kỳ quái quá vậy ?

Cửu Thiên Hiệp thật tình đáp:

- Chiêu kiếm pháp của tôi đây chính là Thường thắng bát kiếm

Vân Tiên đạo trưởng nghiêng đầu ra vẻ trầm tư nghĩ ngợi một lúc rồi lẩm bẩm:

- Thường thắng bát kiếm !

Cừu Thiên Hiệp thấy lão suy nghĩ chằng giải thích:

- Chiêu thức ấy tức là tuyệt học được ghi chép trong thiết thư đấy !

Hoa quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng cười khúc khích xen vào nói:

- Đúng đấy ! Cũng vì thiết thư quý báu như thế nên rất có nhiều kẻ manh tâm muốn cướp đoạt chớ sao ?

Câu nói xỏ xiên của nàng khiến lão cảm thấy nhột nhột trong lòng bèn hừ lên một tiếng nhìn nàng nửa mắt nói:

- Phải lắm ! Phụ thân của cô nương chắc cũng có manh tâm ấy nên cô nương mới biết rõ phải không ?

Dứt lời, lão quay sang Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Đó có phải là chiêu thứ nhất của “Thường thắng bát kiếm” phải không ?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu đáp:

- Phải đấy ! Chính là chiêu thứ nhất và cũng là chiêu khởi thế đấy !

Vân Tiên đạo trưởng biết rõ hôm nay đã gặp phải địch thủ quá lợi hại, nhưng lão muốn xem thử vô địch kiếm chiêu của tuyệt thế kỳ thư như thế nào nên lão liền vòng tròn cây Truy Vân cổ kiếm để bảo vệ các đại huyệt rồi mới dám quát nói:

- Thế thì bốn chưởng môn muốn lãnh giáo đây !

Dứt lời lão vừa thủ thế vừa áp dụng Minh công ám thủ chém sả tới chàng một kiếm.

Cừu Thiên Hiệp thấy lão vừa mới bị bại trận mà lại dám hăng hái tuyên chiến như thế, chàng đoán chắc lão đã liều mạng rồi. Chàng bèn vòng cành liễu lướt tới tuần tự diễn ra từng chiêu sát thủ.

Chiêu thế chàng vừa đánh ra thì ánh sáng xanh lấp loáng trông rợn người. Cành liễu trong tay chàng múa lộn mỗi lúc một nhanh đến nỗi người ta không còn thấy ánh liễu đâu nữa chỉ thấy một chớp hào quang bao phủ quanh Cừu Thiên Hiệp ước chừng phun nước vào cũng không thể lọt vào người chàng được.

Vân Tiên đạo trưởng chỉ dùng cây Truy vân cổ kiếm thủ thế hộ thân không dám trả tay. Lão liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp ra tay sơ hở, lão sẽ thừa cơ hội ấy chặt đứt cành liễu của chàng đi.

Nhưng than ôi ! Mong tưởng ấy thật là một việc mò trăng đáy biển. Cành liễu trong tay chàng bủa vây tứ phía không còn trông thấy đầu cả, muốn phân biệt cành liễu ở nơi nào cũng không được thấy, chứ đừng nói chi đến việc chặt chém !

Lúc bấy giờ chàng muốn hạ thủ Vân Tiên đạo trưởng thật là một việc dễ dàng, nhưng chàng không muốn gây thù kết hận với phái Võ Đang hơn nữa lâu nay phái Võ Đang đối với chàng không có ân oán gì, nên chàng chỉ biểu diễn như kẻ luyện kiếm vậy để cho mọi người khiếp đảm mà thôi !

Khi chàng biểu diễn đủ sáu chiêu “Thường thắng kiếm pháp” thì bỗng nhiên Vân Tiên đạo trưởng thối lùi hơn một trượng ngửa mặt lên cười ha hả.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ cũng thâu cành liễu về rồi bước lui vài bước đứng nhìn sững.

Vân Tiên đạo trưởng nhờ vào giọng cười phách ngạo ấy mà che giấu gương mặt khiếp đảm của lão.

Lão cố gắng cao giọng nói:

- Xưa nay ta lăn lộn trên giang hồ chưa thấy một võ lâm cao thủ nào mà có thể chịu đựng dưới lưỡi kiếm ta mười chiêu cả. Thế mà hôm nay mi chịu đựng được kể là người thứ nhất đấy !

Hoa quả lệnh chủ Bích Lệ Hồng đứng xem cũng biết rõ là Cừu Thiên Hiệp không muốn hạ thủ lão. Bây giờ lão lại buông lời cao ngạo hùng vọt vát lại thanh danh trước mặt môn nhân.

Bích Lệ Hồng lên tiếng:

- Ha ha ha ! Nghĩ mà tức cười quá !

Vân Tiên đạo trưởng ném đôi nhãn quang vào mặt nàng rồi trầm giọng hỏi:

- Hiền nhi nữ ! Cháu nói gì vậy ?

Bích Lệ Hồng nghiêng đầu cười hi hí rồi ha hả ngắt nga ngắt ngoẻo một lúc rồi nói:

- Thắng thì thắng, thua thì thua nói cho dứt khoát chứ đâu có cái lẽ hăng hái như thế được ! Thà chịu thua đi còn ít xấu hổ hơn nói đỡ ngượng với người đấy !

Vân Tiên đạo trưởng biến sắc mặt, vung kiếm lướt tới chỉ lên mặt Bích Lệ Hồng quát lớn:

- Con bé này to gan thật ! Dù cho phụ thân mi muốn nói chuyện với ta cũng phải ôn hòa thay hướng chi mi mà dám xấc xược với ta thế sao ?

Hoa quả lệnh chủ Bích Lệ Hồng cũng sa sầm nét mặt lại nói:

- Thua chó bắt mèo gỡ sao ? Hừ Bích Lệ Hồng này cũng không phải dễ đâu !

Vân Tiên đạo trưởng tức giận đến nỗi run rẩy. Lão giậm chân nói:

- Con tiện tỳ kia ! Mi dám vô lễ với ta đến thế ư ?

Bích Lệ Hồng cũng giậm chân hét:

- Ông lại ỷ lớn mắng tôi là con tiện tỳ kia, con tiện tỳ nọ sao ?

Hai người đã tiến sát nhau bốn mắt như than lửa đỏ tình hình lại trở nên khẩn trương vô hạn.

Bỗng nhiên có tiếng hú vang từ miệng núi đưa đến. Vân Tiên đạo trưởng liền lùi lại ba bước và chỉ và mặt nàng nói:

- Tốt lắm ! Có phụ thân mi đến kia. Ta sẽ bảo người phải dạy mi mới được !

Bích Lệ Hồng bĩu môi ra vẻ khinh bỉ không đáp.

Dứt tiếng hú, có mười mấy người từ nơi góc núi bay đến, cứ xem lối khinh công của họ cũng đủ biết toàn là những kẻ công phu thượng đẳng. Chỉ trong nháy mắt họ đã đến tại trận rồi.

Cửu Thiên Hiệp đưa mắt ngó thì thấy người đi đầu độ chừng năm mươi tuổi, tóc vàng rối như tơ vò, mắt sư tử miệng rộng mũi cong, râu ngắn và xồm xoàm, đôi tai to như hai bàn tay xò ra. Ngang thắt lưng lão lại đeo một cây quỉ đầu trụ hồn câu dài thườn thượt mình mặc áo rộng, chân mang đôi giày da thú to lớn.

Cửu Thiên Hiệp liền giật nảy người bất giác chàng lùi ra sau hơn ba bước vì chàng thấy đôi giày lão như quá quen thuộc đối với chàng. Chàng cố nhớ lại xem hai bàn chân mang đôi giày to tướng kia mình đã gặp nơi nào, bỗng chàng rung mình và hình như chàng đã nghĩ ra người ấy là ai rồi.

Vừa đến nơi, lão già năm mươi tuổi đi đầu ấy lại lớn tiếng:

- Lệ nhi ! Không được vô lễ !

Bích Lệ Hồng liền chu miệng lại, nhảy tới chui vào lòng lão đưa tay chỉ vào mặt Vân Tiên đạo trưởng. Nàng không nheo nói:

- Phụ thân ôi ! Lão mũi trâu của Võ Đang sơn ỷ lớn ăn hiếp con. Lão chửi con là tiện tỳ đấy !

Vân Tiên đạo trưởng kẹp cây kiếm vào nách chấp tay ôn tồn nói:

- Bích huynh ! Lệnh nữ nó ...

Lão già mặt sư tử liền ngược mặt lên buồn một chuỗi cười dài như chuông rung làm át cả câu nói của Vân Tiên đạo trưởng.

Lão không thèm nghe lời phân trần của đạo trưởng chỉ đưa tay lên vuốt mái tóc của Bích Lệ Hồng rồi khẽ nói:

- Con đừng sợ ! Ai mà dám ăn hiếp con thì ta sẽ không tha họ đâu !

Bích Lệ Hồng được thể càng thêm nhõm nhẽ chỉ vào mặt Vân Tiên đạo trưởng nói:

- Con tức lão lỗ mũi trâu ấy quá !

Vân Tiên đạo trưởng vội gọi lớn:

- Bích huynh ...

Đôi mắt của lão già mặt sư tử bỗng tròn xoe nhìn trừng trừng vào mặt Vân Tiên đạo trưởng mấy cái rồi hả miệng cười thật dài. Tay trái lão ôm chặt lấy Bích Lệ Hồng, tay mặt lão phát ngang tay áo qua trước mặt Vân Tiên đạo trưởng rồi nói lớn:

- Ai không biết ta là Cái thế ma quân Bích Nam Hùng chỉ có một đứa con gái, mà dám lại ăn hiếp con ta. Làm sao ta có thể nhịn được chứ !

Vân Tiên đạo trưởng lắc đầu mấy cái rồi mỉm cười, lão lấy lưỡi kiếm chỉ vào Bích Nam Hùng và nói:

- Thằng già xác xược ! Lại cứng con rồi.

Dứt lời, lão dồn quang tới Cừu Thiên Hiệp:

- Tiểu tử ! Thế là Võ Đang sơn không có quyền giữ người lại được. Vậy thì người hãy tự tiện rời khỏi đây nhanh chừng nào hay chừng ấy nhé.

Cái thế ma quân Bích Nam Hùng nghe thế liền xô con gái lão ra nhìn thẳng vào mắt Cừu Thiên Hiệp và tức tốc quay đầu hỏi Vân Tiên đạo trưởng:

- À ! Có phải thằng này từ Phi Lai sơn trang đến đây không ?

Vân Tiên đạo trưởng mỉm cười rồi nói:

- Đúng ! Nhưng.. ha ha ha ! hi hi hi..

Lão chỉ cười vang lên một lúc nhưng giọng cười mất tự nhiên vì lão không biết nên nói thế nào để cho khỏi xấu hổ đối với cái địa vị chưởng môn của lão cả.

Bích Nam Hùng vịn vai Vân Tiên đạo trưởng lúc lắc vài cái rồi khẽ nói:

- Này chưởng môn ! Người cứ việc xuống tay đi. Tôi Bích Nam Hùng đã nói là giữ lời hứa, tuyệt đối không hối hận đâu.

Vân Tiên đạo trưởng điểm nụ cười đau khổ và nói:

- Võ Đang sơn tự nguyện bỏ qua việc này, vì tự thấy mình vô duyên.

Bích Lệ Hồng liền xen vào nói:

- Phụ thân ôi ! Lão không đỡ nổi cành liễu trong tay người ta đấy !

Bích Nam Hùng nhìn Cừu Thiên Hiệp một lúc rồi lắc đầu tỏ vẻ không tin. Lão nhìn Bích Lệ Hồng trừng mắt quát:

- Lệ nhi ! Đừng nói bậy !

Bích Lệ Hồng liền cúi xuống nhặt vạt áo đứt của Vân Tiên đạo trưởng lúc nãy lên rồi lắc qua lắc lại mấy cái và kêu nói:

- Chiếc áo bát quái của lão bị đứt ra đây này. May tý nữa là toi mạng đấy ! Phụ thân còn không tin nữa sao ?

Vân Tiên đạo trưởng nghe nàng nói quá xấu hổ, mặt mày tím ngắt, liền quay qua phất tay áo một cái đồng dặc nhìn các môn nhân hét:

- Truyền các đệ tử hãy về quan gấp !

Đứt lời, lão giậm chân một cái rồi vương mình chạy vụt lên núi Võ Đang. Tất cả môn nhân thấy thế đều tiếp tục chạy theo lão.

Cửu Thiên Hiệp nhìn đi nhìn lại đôi giày to tướng của Bích Nam Hồng, chàng đoán chắc lão này là kẻ đã điểm huyết đạo Hiến Bá Vong, vì khi ở trong phòng khách sạn chàng trốn dưới giường nhìn ra, chàng thấy kẻ vào phòng cũng mang đôi giày ấy.

Chàng muốn tìm hiểu thân thế và hành động của Hiến Bá Vong, người đã cho chàng sáu mươi năm công lực ấy; nhưng chàng lại sợ hỏi ra có thể phát sinh ra nhiều việc khác nữa làm cho chậm trễ việc đi tìm thân phụ của chàng. Hơn nữa lý lịch của Hiến Bá Vong chàng không biết gì cả mà đột nhiên xen vào cũng có thể sanh chuyện lôi thôi.

Nghĩ như thế, chàng liền quay mình bỏ đi.

- Hãy khoan đi đã !

Chàng chưa kịp đáp thì Bích Nam Hùng đã kêu nói:

- Lệ nhi ! Ta đã có hẹn với Võ Đang chưởng môn rằng: ở trong địa phận Võ Đang sơn tuyệt đối không ra tay. Cứ để hấn ra khỏi Võ Đang sơn hãy ...

Nàng vùng vằng nói:

- Không ! Con muốn ...

Nghe nói, chàng rất áy náy trong lòng và cũng muốn tách rời nàng cho rồi, vì vậy chàng liền chạy lẹ như bay. Vừa đi chàng vừa nghe tiếng Bích Nam Hùng gọi lớn !

- Lệ nhi ! Hãy về đây !

Và nghe tiếng nhõng nhẽo văng vẳng của nàng:

- Không ! Để con đi mà !

Cửu Thiên Hiệp ra khỏi hốc núi, bốn bề thanh tịnh, chàng đoán rằng sau sẽ không có ai theo chàng nữa. Bèn đề thần tập khí, hai cánh tay chàng quạt lên không,

các đầu ngón chân dụng lực diễn ra khinh công vô thượng. Thân chàng vút chạy bay như một làn khói nhẹ.

Cừu Thiên Hiệp chạy một hơi ra khỏi mấy mươi dặm sau lưng chàng không còn nghe tiếng kêu văng vẳng nữa chàng mới dừng chân lại.

Ra khỏi Võ Đang sơn, một mình chàng đi thui thủi, suy nghĩ từ chuyện này sang chuyện khác.

Chàng nhìn cành liễu trong tay, chàng liền nhớ đến việc chàng đã đánh gãy mấy cây kiếm.

Chàng lẩm bẩm một mình:

“Xưa nay anh hùng hiệp sĩ đều dùng kiếm làm vũ khí tại sao ta lại không dùng kiếm được thật là lạ lùng quá ! Võ Đang bát đại là tay kiếm thủ lừng danh trên giang hồ thì cây kiếm của lão tất nhiên là không phải thứ sắt thép tầm thường. Thế mà về tay ta thì thành cây củi mục là tại sao ?Ồ ! Thế mà cây liễu nhẹ nhỏ này lại dùng để đánh rất tiện lợi ! Hay ta không có duyên dùng kiếm chăng ? ”

Thực ra Cừu Thiên Hiệp đâu có biết được công lực chàng quá mạnh, cần phải có một cây kiếm thần mới có thể chịu được sức nóng nung đốt khi chàng vận công lực lên.

Cừu Thiên Hiệp lại chợt nghĩ đến Bích Lệ Hồng, một thiếu nữ liếng thoắng thường hay nói móc hòng nhưng tâm địa lại trong sạch dễ thương, hơn nữa đứng về nhan sắc mà bình phẩm thì trên giang hồ này cũng ít có vậy !

Bỗng Cừu Thiên Hiệp cười lên rồi lẩm bẩm:

- Con trai gì mà đi phê bình sắc đẹp của con gái xấu hổ quá !

Dứt lời, chàng đưa mắt nhìn bốn phía tuy không có ai cả nhưng mặt chàng cũng nóng rục lên ra vẻ bẽn lẽn. Vì vậy chàng liền áp dụng lối khinh công thượng thượng đẳng chạy bay một mạch về hướng Quyên Châu.

Khi mặt trời vừa khuất bên tây thì chàng đã lững thững đi vào Quyên Châu thành.

Quyên Châu là một đô thị khá lớn. Từ Ngọc Chân đến Hiệp Châu kẻ buôn người bán rất đông đúc. Nhà cửa rất san sát, đường đi như bàn cờ, chợ búa đông đúc. Ngoài đường, bất cứ chỗ nào cũng thấy người ta đi chen cảnh xe cộ qua lại như mắc cửi trong rất ồn ào nhộn nhịp.

Từ thuở bé đến giờ chàng chỉ sống tại Phi Lai sơn trang là nơi thâm lâm cùng cốc nay bỗng dưng vào chốn phồn hoa đô hội, chàng cảm thấy thích thú. Bởi thế chàng định nghỉ tại Ngọc Châu qua đêm nay rồi ngày mai sẽ qua Hiệp Châu.

Cừu Thiên Hiệp đi dọc theo đường phố, ngược mắt nhìn thấy dài nhà lầu đồ sộ để tìm một khách sạn nghỉ ngơi.

Chàng vừa bước qua một ngã ba đường thì thấy một khách sạn nguy nga có treo một tấm biển đề năm chữ đỏ tươi là: Bảo An Long khách sạn.

Bên cạnh đó là một tửu lâu cũng nguy nga tráng lệ gồm năm tầng lầu cao chót vót. Chàng dừng chân lại thì mùi thịt xào và rượu bay ra thơm phứt khiến chàng có ý định kiếm chỗ nghỉ chân của chàng đêm nay vậy.

Cửu Thiên Hiệp vừa bước vào sân đã thấy trong tửu lâu có rất đông người, có lẽ bây giờ đã đúng bữa ăn chiều nên đông khách là phải.

Chàng còn chưa kịp bước lên tam cấp, thì một thanh niên hán tử mặc áo cẩm đội mũ bông từ trong tửu lâu chạy ra nhìn chàng xá một cái rồi chấp tay cúi đầu cung kính nói:

- Thưa thiếu hiệp ! Tiện nhơn đây chính là Dư Miên có nhiệm vụ ở đây nghinh tiếp và hầu hạ thiếu hiệp !

Nghe nói chàng giật nảy người nhìn sửng sốt không biết nói gì cả.

Chàng nhận thấy mình không quen thuộc với ai nơi đây cả mà bỗng dưng lại có người niềm nở đón rước mình như một kẻ quan quyền tước vị thì làm sao chàng không ngạc nhiên ?

Cửu Thiên Hiệp liền chấp tay đáp lễ rồi nói:

- Xin các hạ hãy coi lại ! Chắc có lẽ các hạ đã lầm rồi đấy !

Dư Miên vẫn lễ phép nói:

- Tiện nhơn tuân theo lệnh của chủ nhân chờ đợi nơi đây để cung hầu hạ thiếu hiệp, không lầm lộn đâu. Xin thiếu hiệp hiểu cho !

Cửu Thiên Hiệp lại càng thêm kinh ngạc nói:

- Tại hạ họ Cửu từ Phi Lai sơn trang đến đây không có bà con, bạn bè, thân thuộc gì cả. Xin Dư huynh đừng lầm lẫn như thế.

Dư Miên liền kho tay lia lịa nói:

- Xin thiếu hiệp chớ làm khó dễ kẻ tiện nhơn này tội nghiệp.

Dứt lời hấn cung kính chấp tay đứng sang một bên tránh đường cho chàng bước vào.

Thấy thế trong tửu lâu có một số người chạy ra cúi đầu sát đất để chào hỏi. Không những họ xem Cửu Thiên Hiệp như một vị công tử thế gia mà họ đối với Dư Miên cũng cung kính vô cùng.

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy bối rối mất tự nhiên chàng không hiểu lý do gì và cũng không biết nên đối xử như thế nào trước sự đón tiếp niềm nở ấy.

Dư Miên bước tới gần chàng và cung kính nói:

- Chỗ nghỉ ngơi của thiếu hiệp đã sắp đặt sẵn sàng trên lầu năm rồi, xin thiếu hiệp hãy theo tiện nhơn.

Dứt lời, Dư Miên không đợi chàng trả lời, chỉ quay mình từ từ bước đi trước.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy như mình sống trong mộng, nhưng lòng hiếu kỳ lại thúc đẩy chàng bước theo gã Dư Miên để xem thử thế nào cho biết.

Theo sau Dư Miên, chàng nhìn thấy bước đi của hắn vững chắc và lanh lẹ lạ thường rõ ràng là một kẻ đã dày công luyện tập võ công chứ không phải tầm thường. Chàng tin chắc chắn không thể là kẻ tồi tệ như lời hắn tự xưng.

Đang suy nghĩ miên man, chợt nhìn lại thì thấy chàng đã theo hắn lên đến từng lầu thứ hai rồi.

Nơi đây, bộn nhậu ngồi la liệt không có kẻ nào có một luồng nhớn quang đáng để ý cả, họ toàn là những khách lữ hành bán buôn, cũng có một vài đôi nhân vật ra vẻ văn nhân thanh nhã.

Bước lên lầu ba là phòng ngủ trang hoàng rất lịch sự, nhưng lại không có ai cả.

Bước qua lầu tư thì lại càng sáng sủa hơn như một dạ thính đường, quét dọn sạch sẽ, trưng bày có thứ tự chung diện toàn là vật quý giá cả. Hai bên có treo mấy bức cổ họa tỏ ra nhàn cư nho nhã vô cùng.

Dư Miên lên đến lầu thứ tư vội dừng chân quay lại chấp tay cúi đầu nói:

- Chủ nhân tôi đã thuê hết ba tầng lầu đặc biệt này cho thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp hãy vui lòng chờ tý chúng tôi sẽ dâng trà.

Dứt lời, hắn đưa tay tạc vào vách.

- Bép ! Bép !

Tức thì một cánh cửa kín mở ra. Trong đó có một cô gái độ mười ba mười bốn tuổi mặc áo hồng hai tay nâng chén nước trà bốc hơi tỏa mùi hương thơm phức, nàng từ từ bước đến bên bàn chỗ chàng ngồi lễ mễ để xuống và bái hai bái đoạn nàng bước vào trong ám môn đó.

Dư Miên đứng vòng tay nói:

- Mời thiếu hiệp dùng trà ! Tiện nhơn xin phép lên lầu năm để dọn dẹp đồ đạc.

Cừu Thiên Hiệp nói lớn:

- Hãy khoan đi đã ! Dư huynh ! Như thế này nghĩa là gì vậy ?

Dư Miên nghiêm sắc mặt lễ phép nói:

- Tiện nhơn là kẻ tôi đòi, xin thiếu hiệp gọi thẳng là Dư Miên chứ đừng gọi thế tội cho tiện nhơn lắm !

Cừ Thiên Hiệp quá hồi hộp vội hỏi:

- Như thế này có nghĩ là gì vậy ? Nếu người không nói rõ ra thì tại hạ sẽ xin cáo từ đây !

Dư Miên nghe chàng nói như vậy hấn biến sắc mặt vội năn nỉ:

- Thiếu hiệp chớ nên hờn dỗi như vậy, nếu việc tiếp rước của tiện nhơn có gì sơ suất xin thiếu hiệp tha lỗi cho ! Tiện nhơn chỉ tuân theo lệnh của chủ nhân, ở đây để tiếp rước và hầu hạ thiếu hiệp. Nếu thiếu hiệp bỏ đi thì ắt tánh mạng của tiện nhơn này sẽ không còn.

Lời nói của Dư Miên rất tha thiết chàng lại càng mập mờ hơn nữa.

Chàng nói:

- Lại có thể như vậy sao ?

Dư Miên nghiêm sắc mặt lễ phép đáp:

- Dạ, tiện nhơn đâu dám nói dối !

Cừ Thiên Hiệp lại cau mày nói lớn:

- Quý chủ nhơn là ai ? Nếu không nói rõ cho tôi biết thì tôi đi ngay bây giờ.

Nghe chàng nói vậy, mặt mày hấn tái mét như gà cắt Bích và run rẩy nói:

- Thiếu hiệp ôi ! Tiện nhân không dám nói đâu, vì nói ra tức là trái lệnh chủ nhơn rồi. Sớm muộn gì thiếu hiệp cũng sẽ gặp chủ nhơn, lúc đó sẽ hiểu rõ ngay. Xin thiếu hiệp chớ nên làm khó dễ kẻ tôi đòi tội cho tiện nhơn này.

Chàng thấy thần sắc của hấn không phải là giả dối. Nhưng chàng quá ghê tởm cho những hành động hiểm ác trên giang hồ nên không thể không đề phòng được.

Nghĩ như thế, chàng không uống nước trà mà vội đứng dậy nói:

- Dư huynh ...

Chàng vừa thốt ra hai tiếng “Dư huynh” thì hấn đã quì mọp xuống đất, đôi mắt cơ hồ muốn rơi lệ, hấn nhìn chàng bằng đôi mắt khẩn cầu nói:

- Xin thiếu hiệp hãy rộng lòng thương kẻ tiện nhơn này mà ở lại đây, tiện nhơn sẽ hết lòng hầu hạ chờ chủ nhân được thấy mặt rồi thiếu hiệp hãy ra đi. Tiện nhân cảm ơn thiếu hiệp vô cùng.

Dư Miên càng cầu khẩn bao nhiêu thì chàng càng sanh nghi bấy nhiêu. Vì vậy, chàng bước tới đỡ Dư Miên lên nói:

- Tại hạ họ Cừ này cam thất lễ đây !

Lúc ấy bỗng có tiếng chân bước đi bồm bộp vang lên dưới thang lầu và tiếp theo là một giọng nói lớn:

- Cừu thiếu hiệp ! Việc gì mà phải vội vàng như vậy ? Hay là chúng tôi có điều gì thất lễ, tiếp rước không chu đáo sao ?

Giọng nói to lớn ấy vang dội xa nghe rền cả nhà đủ biết người ấy nội công rất phi thường.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hơi hồi hộp đưa mắt nhìn xuống thang lầu.

- o O o -